

oprávněn nakládati — vzal zpět žádost exekuční, nebo se vzdal výkonu nebo upustil od pokračování v řízení exekučním. Okolnost, zda vymáhaná pohledávka byla zaplacená nebo jinak zanikla, jest v uvedeném případě nerozhodná. Podle usnesení, nyní zrušovanou exekuci povolujícího, i podle exekučního titulu jest vymáhající stranou nezletilý Václav N., který byl tehdy zastoupen kolisním opatrovníkem, a jde o alimentální pohledávku proti manželskému otci. Jak podle uvedených usnesení, tak i podle obecného práva soukromého jest osobou z alimentální pohledávky oprávněnou sám alimentovaný, který ovšem po dobu svojí nesvéprávnosti, již proto, že jest nesvéprávný, nemůže se sám této pohledávky vzdáti. V souzeném případě Václav N. jako vymáhající strana podal návrh na částečné zrušení pokud se týče omezení exekuce, který došel k soudu 26. dubna 1939. V této době byl, jak vyplývá z exekučních spisů, již zletilý a zaměstnán jako konstruktér. Zůstala-li nezaplacená část alimentální pohledávky z minulosti — třeba z doby nezletilosti Václava N. — byl on oprávněn s ní nakládati, poněvadž překážka nesvéprávnosti, pro kterou by s ní sám nesměl nakládati, odpadla. V důsledku toho byl i oprávněn učiniti sám návrh podle § 39, č. 6 ex. ř. Tomu nebrání ani okolnost, že stěžovatelka podle svého tvrzení v době, kdy výživné na nezl. Václava N., které podle exekučního titulu mělo býti placeno k jejím rukám, nebylo zapraveno, byla nucena vyživovati ho z vlastních prostředků. Vyhověním návrhu není nijak dotčena otázka, zda jí přísluší nárok na náhradu vynaloženého nákladu.

Čís. 17433.

Osobní služebnost bytu nezanikla tím, že oprávněný z ní nabyt spoluvlastnického práva k domu, v němž ona služebnost byla pro něho zřízena.

(Rozh. ze dne 20. října 1939, Rv I 974/39.)

Žalobkyně, jež nabyla vlastnického práva k ideální polovině domu po té, co byla pro ni v onom domě zřízena služebnost bytu, domáhá se na druhé spoluvlastnici náhrady škody tvrdíc, že žalovaná jednostranným nakládáním se společným domem porušuje svémocně její vlastnické právo, znemožňuje jí užívání nebo pronajmutí polovice domu jí patřícího a působí jí tak škodu zejména tím, že provozuje ve většině domu výnosný obchod a živnost. Nižší soudy uznaly podle žaloby do výše zjištěné škody, první soud z těchto důvodů: Strany jsou spoluvlastnicemi domu každá ideální polovicí a náleží jim proto každé polovice výtěžku domu, t. j. 2.480 K. Z toho bylo by odpočítati hodnotu bytu žalobkyní užívaného, která činí 1.800 K, a polovici výnosu zahrady 80 K, takže by zbylo pro žalobkyni 1.200 K. Poněvadž však žalobkyně užívá bytu ve společném domě právem své služebnosti a tato služebnost zatěžuje také polovici patřící žalované, jde polovice nájemní hodnoty tohoto bytu k tíži žalované a jest proto od společného výnosu 2.480 K odčítati jako hodnotu bytu žalobkyní obývaného jen 600 K a

za polovinu výnosu zahrádky 80 K, takže zůstává 1.800 K. O tuto částku jest žalobkyně, která na svůj spoluvlastnický podíl od žalované nedostává žádného výtěžku, ročně poškozena, žalovaná je o tuto částku ročně obohacena a je proto žalobkyně oprávněna domáhati se náhrady této částky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o niž jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolání vytýká, že odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně maje za to, že služebnost bytu vázající knihovně pro žalobkyni na domě čp. 176 v Č. trvá dále, třebaže se žalobkyně stala spoluvlastnicí tohoto domu. Avšak tato výtky, — opírající se o názor, že služebnost bytu zanikla co do ideální polovice domu patřící nyní žalobkyni konsolidací, a že důsledkem toho nemůže žalobkyně uplatňovati své nároky ve příčině služebnosti bytu ani ohledně druhé ideální polovice domu jí nepatřící, takže prý služebnost bytu vázne na celém domě indebite, — není odůvodněna. Služebnost bytu, o kterou jde, byla by podle §§ 524, 526 a 1445 obč. zák., — nehledíc k ustanovení § 1446 obč. zák., — jako služebnost osobní zanikla konsolidací (konfusí), kdyby byla žalobkyně jako oprávněná nabyta plného vlastnictví služebné věci, t. j. domu, o který ve sporu jde; nezanikla však tím, že se žalobkyně stala pouhou spoluvlastnicí tohoto domu. To plyne nejen z doslovu zmíněných ustanovení, která užívají slov: »Spojí-li se«, pokud se týče »kdykoliv splyne . . . v jedné osobě«, nýbrž i z podstaty služebnosti samé. Stala-li se žalobkyně jako oprávněná ze služebnosti bytu v onom domě jeho spoluvlastnicí, vykonává v něm — užívajíc bytu — částečně spoluvlastnické právo na své vlastní ideální polovici, částečně právo na věci cizí, t. j. na ideální polovinu domu patřící žalované. Hledíc k tomu, že nelze vymeziti hranici mezi ideálními podíly spoluvlastnickými, nedá se ovšem zjistiti, pokud žalobkyně vykonává právo vlastnické a právo k cizí věci. Na druhé straně je zmíněná služebnost jako taková nedělitelná potud, že jí nemůže býti nabyto na ideální části domu, aniž jí může býti ohledně ideální části pozbyto. Okolnost, že žalobkyně jako oprávněná nabyta spoluvlastnictví domu, nedotýká se tudíž dalšího trvání služebnosti bytu, a to tím spíše, že služebnost je pro ni knihovně vložena a dosud pro ni vázne na celém domě (§ 1446 obč. zák.). Nižší soudy tudíž nepochybily přihlížejíce při výpočtu částky vymáhané žalobou i k uvedené služebnosti bytu.

Čís. 17434.

Poručenský soud jest oprávněn věcně rozhodovati o návrhu advokáta, aby mu byla podle § 16 (4) adv. ř. poukázána odměna za vynaloženou práci a ztrátu času z peněz, jež získal nezletilec ve sporu, v němž ho jako zástupce chudých zastupoval a jež byly pro nezletilce složeny podlehnoucí stranou do sirotčí pokladny.

(Rozh. ze dne 24. října 1939, R II 221/39.)